

anden Kommune eller privat Mand i Omegnen skal have fyldt Terrænet op. Der bortkøres aarligt ca. 900 m³ Ler fra Kirkegaarden.

Anskaffelsen af Muldjord sker hovedsagelig ved, at større Vognmandsfirmaer, som har Bortkørsel fra Udgravning af Byggegrunde i Entreprise, henvender sig til Kirkegaarden med Tilbud om at levere Muldjord mod at faa en 3-4 Kr. pr. Læs, rettende sig efter Jordens Kvalitet. En saadan Jord er jo ikke altid lige god, navnlig ikke, hvis den er udgravet med „Gravco“, hvilket jo nu er det almindeligste; men man er næsten nødt til at slaa til, naar Tilbudet kommer, thi hvor skal man ellers faa det fra? Jeg skal love for, der er „Tempo“, naar saadan 20-30 Vognmandskøretøjer, hver forspændt 2 svære Heste, kører Jord en hel Dag igennem, og Kirkegaarden maa stille en Styrke paa 20-25 Mand til at hjælpe med at læsse af og kaste Jorden op i Bunker. Ofte faas paa denne Maade 100-200 Læs paa en Dag eller to. Jordpladsen kan rumme ca. 400 m³, hvilket omtrent svarer til eet Aars Forbrug af Muldjord.

Om Afgift ved Opstilling af Gravmæler.

Det hører ikke til Sjældenhederne, at der i Vedtægten for Kirkegaarden findes Bestemmelse om, at Gravstedsbrugeren skal svare en vis Afgift til Kirken af opstillede Gravmæler, – undertiden et Par Kroner, til andre Tider en Afgift, der svares i Procenter af, hvad Gravmælet har kostet. Denne Bestemmelse er omtrent lige saa gammel som den lutherske Lære i Danmark, – og dette er maaske Forklaringen paa, at der i Almindelighed ikke reageres særlig kraftigt imod den. Og i hvert Fald er Kirkegaardsbestyrelserne som Regel ikke egentlig ivrige efter at faa den afskaffet, selv om det dog hænder, at den falder bort ved Revision af Takster og Vedtægt.

Motiveringen for denne Afgift var, at Opsætning af Gravmæler hindrede en saadan økonomisk Udnyttelse af Kirkegaardene, som man i Renaissancens Tidsalder praktiserede den, – bl. a. ved Afgrænsning af Kirkegaarden eller Afslaaning af Høet o. s. v. Mange Kors hindrede dette Arbejde og hindrede Præsterne (senere Kirken) i at faa den størst mulige Indtægt. Derfor søgte man at skaffe sig Erstatning.

Nu er imidlertid Tiden en anden, og man ønsker ikke, at Kirkegaarden i den Forstand skal være indtægtsgivende, og Gravmælekunst og Gravmæleindustri er forlængst gaaet fra Husfliden over til Erhvervene, – som saa meget andet i Samfundsmaskineriet. Derfor maa der nu anlægges en ganske anden Betragtning over denne Afgift, og der er al Grund til at tage Spørgsmaalet om en Revision op til Drøftelse. Afgiften betyder nemlig ikke ret meget for de enkelte Kirkegaarde, og hvis den betyder noget, bør man gennem Jordpris eller andet skaffe sig de fornødne Indtægter. Dertil kommer, at det ikke er Kirkegaardsbestyrelsens Sag gennem en saadan Afgift at vanskeliggøre det for Folk at faa et smukt Gravmæle paa deres Grave, – tværtimod bør Kirkegaardene kun være interesseret i, at Interessen for Graven holdes vedlige, og at der bliver Raad til et smukt og værdigt Gravmæle. Og naar (som det hænder) Slægt, Arbejdskammerater og Venner hver for sig forærer Enken et Gravmæle for hendes Mand, er det ganske urimeligt, at hun skal belemres med Udgifter ved Modtagelse af disse Gaver. Endelig kommer dertil, at naar Afgiften beregnes procentvis efter Gravmælets Pris, kan det opfordre ubefæstede og lidet renommerede Firmaer til Udfærdigelse af Dobbeltfakturaer, hvorved ubehagelige Situationer opstaar. Derfor bør Afgiften forsvinde og eventuelt overføres paa Taksten for Gravjorden.